

Arrest

nr. 218 270 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 19 april 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2018 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 april 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers melden zich op 13 februari 2018 aan bij de Belgische ambassade in Mumbai om een aanvraag in te dienen tot afgifte van een visum type C, dit met het oog op een familiebezoek aan hun dochter.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 20 maart 2018, ten aanzien van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), een beslissing waarbij de afgifte van het gevraagde visum wordt geweigerd. Deze beslissing luidt als volgt:

“Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Betrokkene is gepensioneerd en zou samen met zijn echtgenote op bezoek komen bij hun dochter in België.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene heeft lage gezinsinkomsten uit pensioen die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

Betrokkene beschikt over weinig financiële middelen.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Betrokkene heeft drie voorgaande weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Noorse en Belgische ambassades. Deze weigeringen werd gemotiveerd op basis van een negatieve inschatting van de terugkeergarantie.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 20 maart 2018, ten aanzien van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), eveneens een beslissing waarbij de afgifte van het gevraagde visum wordt geweigerd. Deze beslissing luidt als volgt:

“Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Betrokkene is huisvrouw en zou samen met haar gepensioneerde echtgenoot op bezoek komen bij hun dochter in België.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene heeft lage gezinsinkomsten uit pensioen die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

Betrokkene beschikt over weinig financiële middelen.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Betrokkene heeft twee voorgaande weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Noorse en Belgische ambassades. Deze weigeringen werd gemotiveerd op basis van een negatieve inschatting van de terugkeergarantie.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), *“van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de rechten van verdediging en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting”*. Tevens voeren zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"[...] Verweerder stelt in weigeringsbeslissingen vast dat hun "voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon niet worden vastgesteld".

Verzoekers stellen vast dat deze motivatie van de weigeringsbeslissing volledig in strijd is met de beslissingen dd. 5.05.2017 van het Noorse « Directorate of Immigration » (UDI) aangaande het door verzoekers ingestelde beroep tegen te weigeringsbeslissing visumaanvraag kort verblijf ingediend bij de Noorse ambassade te New Delphi (India) (cf. stuk 3).

Verzoekers hebben immers voorafgaand aan hun visumaanvraag kort verblijf bij de Belgische ambassade te New Delphi (India) een visumaanvraag kort verblijf ingediend bij de Noorse Noorse ambassade te New Delphi (India).

Deze visumaanvraag werd echter op 9 februari 2017 door de Noorse ambassade te New Delphi (India) afgewezen met als motief dat verzoekers « have not sufficiently strong ties to his home country to justify the issuing of a visa » (vertaald : « onvoldoende sterke banden met zijn thuisland om de afgifte van een visum te rechtvaardigen ») terwijl de beslissingen zelf voorafgaandelijk vaststelden dat verzoeker ere-bestuurder is van de « Jayam Vidhalaya Matriculation Higher Secondary School », huizen en landbouwgrond bezit, 14140 Noorse Kroon op zijn bankrekening heeft en twee kinderen heeft, waarvan één kind in India woont en één kind in België woont, en dat verzoekster werkt als ere-bestuurder van de « Jayam Vidhalaya Matriculation Higher Secondary School », onroerend goed bezit, 6393 Noorse Kroon op haar bankrekening heeft en twee kinderen heeft, waarvan één kind in India woont en één kind in België woont (cf. stuk 2).

Verzoekers hebben tegen deze weigeringsbeslissingen aangaande hun visumaanvraag beroep aangetekend bij het Noorse « Directorate of Immigration » (UDI), die de initiële motivatie van de weigeringsbeslissingen, met name dat in hoofde van verzoekers sprake is van « onvoldoende sterke banden met hun thuisland om de afgifte van een visum te rechtvaardigen », wijzigde omdat deze motivatie niet correct was.

Het Noorse « Directorate of Immigration » oordeelde dat de visumaanvragen van verzoekers enkel en alleen kunnen worden geweigerd omdat het doel van het voorgenomen verblijf onvoldoende werd aangetoond (cf. stuk 3 : « does not find that the applicant has provided reliable information about the purpose of the intended stay in order for a visa to be issued »).

Het hoofddoel van verzoekers voor hun visumaanvraag kort verblijf bij de Noorse ambassade was immers hun dochter in België bezoeken. Om deze redenen (en enkel en alleen om deze reden) kan een visum niet door de Noorse ambassade afgeleverd worden (en dienen verzoekers dus een visumaanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade).

Verzoekers hebben daarop een nieuwe aanvraag ingediend bij de Belgische ambassade te New Delphi (India), waarbij verzoekers dezelfde bewijzen van inkomsten, functies, bezit van onroerende goederen, opbrengsten van de verhuur/pacht van deze onroerende goederen, inkomsten uit kredietverstrekking, bewijzen van hun familiale banden in India (dochter, schoonzoon, kleinkind, (schoon)moeder...), waaronder eveneens bewijzen inkomsten van hun schoonzoon in India, opnieuw hebben gevoegd .

Geenszins heeft verweerder in de bestreden beslissingen gemotiveerd waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken aangaande hun inkomsten, functies, onroerende goederen, bewijzen van familiale banden,... geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van hun visumaanvragen en als bewijs dat verzoekers voldoende hebben aangetoond dat zij het voornemen hebben om voor het verstrijken van het visum het grondgebied van de lidstaat te verlaten.

Dat er in casu dus sprake is van schending van motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat, gelet op de talrijke door verzoekers neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoekers niet alleen over een pensioen, maar ook over inkomsten ingevolge verhuur/pacht uit onroerend goed en kredietverleningen beschikken, dat zij eveneens een dochter, schoonzoon, kleinkind, (schoon)moeder in India hebben, dat verzoeker oprichter en bestuurder is en verzoekster oprichter, ere-voorzitter en bestuurder is van een school te Harur (Dharmapuri District, Tamilnadu, India),...v verweerder dan geenszins in de bestreden beslissingen kon oordelen dat hun "voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon niet worden vastgesteld, dat « verzoeker gepensioneerd is », dat « verzoekster huisvrouw is », dat verzoekers « niet aantonen te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine », dat verzoekers enkel beschikken over een « gezinsinkomsten uit pensioen » dat verzoekers « beschikken over weinig financiële middelen » en dat verzoekers niet aantonen « te beschikken over eigendom in het land van origine ».

Dat er sprake is van een stereotiepe motivering, welke niet kan beschouwd worden als een correcte en grondige afweging van de door verzoekers neergelegde bewijsstukken, en van manifeste beoordelingsfout.

Dat geenszins werd rekening gehouden met alle door verzoekers neergelegde bewijsstukken. Verzoekers willen benadrukken dat aangaande voormelde door verzoekers neergelegde stukken bij hun visumaanvraag het Noorse « Directorate of Immigration » (UDI) reeds in zijn beroepsbeslissingen dd. 5.05.2017 overigens heeft geoordeeld dat de weigeringsbeslissingen visumaanvraag, gesteund op het vaststelling dat in hoofde van verzoekers sprake is van « onvoldoende sterke banden met hun thuisland om de afgifte van een visum te rechtvaardigen » niet correct gemotiveerd zijn.

Verweerder stelt verder in weigeringsbeslissingen vast dat verzoekers "niet eerder reisden binnen Schengen »

Verzoekers zijn van oordeel dat deze motivatie volledig onterecht (en zelfs misplaatst) is. Verzoekers stellen zich de vraag hoe zij wel eerder in Schengen konden reizen wanneer visumaanvragen voor Schengen steeds hen geweigerd wordt.

Verzoekers merken tenslotte nog op dat zij eerder reisden naar China, Hongkong, Maleisië, Singapore en de Verenigde Arabische Emiraten.

Verzoekers merken op dat verweerder deze reizen dan niet vermeldt en nalaat te motiveren waarom deze reizen dan niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoekers wel degelijk voldoende financieel krachtig zijn, voldoende banden hebben met hun land van herkomst en wel degelijk het voornemen hebben om telkens het grondgebied van China, Hongkong, Maleisië, Singapore en de Verenigde Arabische Emiraten te verlaten.

Dat er in casu dus sprake is van schending van motiverings- en de zorgvuldigheidplicht en van een manifeste beoordelingsfout".

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] De motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel verzoekende partij in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissingen worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 32 van de Verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 gemotiveerd waarom verzoekende partij met het oog op de in het dossier voorkomende elementen onder de bepalingen van het voormelde artikel.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de motiveringsplicht is bereikt.

2 De bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 32 van de Verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code. Dit artikel bepaalt het volgende:

[...]

Verwerende partij ging inderdaad over tot een weigering van het voorgenomen visum en wel voor beide verzoekende partijen om nagenoeg dezelfde volgende redenen:

"Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten, kon niet worden vastgesteld."

Daarnaast werden er evenzeer elementen opgeworpen ten aanzien van de financiële draagkracht van verzoekende partijen:

Voor eerste verzoekende partij wordt gesteld dat:

“Betrokkene is gepensioneerd en zou samen met zijn echtgenote op bezoek komen bij hun dochter in België. (...) Betrokkene heeft lage gezinsinkomsten uit pensioen die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine. Betrokkene beschikt over weinig financiële middelen. Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine.”

Voor tweede verzoekende partij wordt vervolgens naar analogie gesteld dat:

“Betrokkene is huisvrouw en zou samen met haar gepensioneerde echtgenoot op bezoek komen bij hun dochter in België. (...). Betrokkene heeft lage gezinsinkomsten uit pensioen die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine. Betrokkene beschikt over weinig financiële middelen. Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine.”

Daarnaast wordt evenzeer ingegaan op de familiale situatie van verzoekende partijen en hun eerdere reizen naar het buitenland waarbij de bestreden beslissingen voor beiden stellen:

“Betrokkene toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine. (...) Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.”

Terecht oordeelt verwerende partij dan ook in haar uiteindelijke conclusie dat er geen visum voor kort verblijf kan afgeleverd worden ten aanzien van verzoekende partijen.

Verzoekende partij dragen elementen naar voor in hun verzoekschrift strekkende tot hoger beroep. Zij toont echter niet aan in welke zin deze elementen de zienswijze van verwerende partij zou kunnen doen wijzigen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat er ten aanzien van de familiale banden in het land van herkomst, de reizen naar het buitenland en de bewijzen van de financiële draagkracht van het gezin in India er geen elementen aanwezig zijn in het administratief dossier.

Er wordt verwezen naar de situatie van de dochter van verzoekende partij die gehuwd zou zijn met een arts die werkzaam is in België.

In dezelfde zin dient verwezen te worden naar de argumentering zoals ontwikkeld door de Noorse immigratiedienst. Ten eerste is de Belgische administratieve overheid niet gebonden door enige beslissing zoals door een andere administratieve overheid genomen, bovendien blijkt niet uit het administratief dat de argumentering van verzoekende partijen in deze zin gevolgd kan worden.

Bovendien kan verwerende partij geen rekening houden met elementen die haar niet ter kennis gebracht waren op het moment van het nemen van de beslissing. In dezelfde zin kan Uw Raad enkel kennis nemen van de elementen die bij het nemen van de beslissing ter kennis waren van verwerende partij.

3 Voor wat de eerdere reizen naar het buitenland betreft, dient er opgemerkt te worden dat de vorige aanvragen voor een verblijf binnen de Schengenzone gemotiveerd geweigerd werden en wel omdat telkens onduidelijk was wat het doel van de reis van verzoekende partijen was.

Bovendien bevat het administratief dossier ook op het vlak van deze beweringen geen stavinge stukken.

Het kwam aan verzoekende partijen toe om verwerende partij desgevallend volledig te informeren.

Het komt gepast voor om te herinneren aan het feit dat verwerende partij een ruime beoordelingsvrijheid verblijft die haar worden voorgelegd⁶ en dat het niet aan Uw Raad toekomt om zich op dit vlak in de plaats te stellen van de beoordeling van verwerende partij.

4 Verwerende partij herinnert er Uw Raad tevens aan dat zij zich bij het beoordelen van de van de genomen beslissing echter niet in de plaats mag stellen van de bevoegde overheid. Men beschikt te dezen, in het kader van de huidige wettigheidstoets, slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid waarbij zij haar beoordeling niet in de plaats kan stellen van deze van de administratie en dat zij in tegendeel dient na te gaan of deze geen feiten als bewezen heeft geacht die niet blijken uit het administratief dossier en als zij aan deze feiten een interpretatie gegeven heeft die geen aanleiding geven tot een kennelijke beoordelingsfout. [...]”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De bestreden beslissingen werden getroffen in toepassing van artikel 32.1. van de Visumcode, dat luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

2.6. In casu werd verzoekers de afgifte van een visum kort verblijf geweigerd, omdat er twijfel bestaat over hun voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Verzoekers wensten in het bezit te worden gesteld van een visum kort verblijf om hun meerderjarige dochter te bezoeken. Verweerder oordeelde evenwel dat onvoldoende garantie op terugkeer wordt geleverd, op grond van de volgende cumulatieve vaststellingen:

- verzoeker is gepensioneerd en verzoekster is huisvrouw;

- verzoekers tonen niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het herkomstland;

- verzoekers hebben lage gezinsinkomsten uit pensioen die niet kunnen worden beschouwd als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine;

- verzoekers hebben weinig financiële middelen;

- verzoekers tonen niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine;

- verzoekers reisden niet eerder binnen de Schengenzone;

- verzoekers hebben drie (verzoeker) / twee (verzoekster) voorafgaande weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Noorse en Belgische ambassades, waarbij deze weigeringen werden gemotiveerd op basis van een negatieve inschatting van de terugkeergarantie.

2.7. Verzoekers betogen dat zij naar aanleiding van hun visumaanvraag diverse bewijsstukken hebben overgemaakt, dit aangaande hun inkomsten, functies, bezit van onroerende goederen, opbrengsten van verhuur/pacht van deze onroerende goederen, inkomsten uit kredietverstrekking, aangaande hun familiale banden in India, evenals bewijzen van inkomsten van hun schoonzoon in India. Zij stellen dat verweerder in gebreke is gebleven te motiveren *“waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van hun visumaanvragen en als bewijs dat [zij] voldoende hebben aangetoond dat zij het voornemen hebben om vóór het verstrijken van het visum het grondgebied van de lidstaat te verlaten”*.

2.8. Het administratief dossier bevat niet, zoals verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift, een afschrift van de door hen overgemaakte bewijsstukken ter ondersteuning van hun visumaanvraag die werd ingediend bij de Belgische ambassade in New Delhi en die volgens verzoekers dezelfde bewijzen zouden zijn die zij eerder zouden hebben overgemaakt aan de Noorse ambassade ter ondersteuning van een eerdere visumaanvraag kort verblijf in Noorwegen. Het administratief dossier bevat met name geen bewijsstukken inzake "(...), functies, bezit van onroerende goederen, opbrengsten van de verhuur/pacht van deze onroerende goederen, inkomsten uit kredietverstrekking, bewijzen van hun familiale banden in India (dochter, (...), kleinkind, (schoon)moeder...), waaronder eveneens bewijzen inkomsten van hun schoonzoon in India", waarvan verzoekers gewag maken in hun verzoekschrift. Stuk 2 dat gevoegd wordt bij het verzoekschrift en dat een verwerping van de visumaanvragen kort verblijf door de Noorse ambassade betreft, opgesteld op 9 februari 2017 en dat voor verzoeker vermeldt, *"the applicant is retired, but works as a honorary trustee of J.V.M. Higher Secondary School, is married, own (sic) a housing plot and agricultural land in Harur in Tamil Nadu and has submitted a bank statement holding 113890 INR (about 14510 NOK). The applicant has two children, one lives in India and one lives in Belgium"*) en voor verzoekster vermeldt, *"the applicant is not holding an employment, but works as a honorary trustee of J.V.M. Higher Secondary School, is married, own (sic) properties in Salem in Tamil Nadu and has submitted a bank statement holding 51440,84 INR (about 6393 NOK). The applicant has two children, one lives in India and one lives in Belgium"*, bevindt zich niet in het administratief dossier.

2.9. Evenwel dient de Raad op te merken dat er zich in het administratief dossier meerdere door de verwerende partij genoemde *"inlichtingenformulieren visumaanvraag"* bevinden met betrekking tot verzoeker en verzoekster, die door de Belgische ambassade te Mumbai op 13 februari 2018 werden opgesteld en verzonden werden naar de verwerende partij. Het betreft meerdere versies die de zaken er niet simpeler op maken. Verweerder voegt bij zijn nota *"versie 9"* voor verzoeker (stuk 1) en *"versie 6"* voor verzoekster (stuk 3). Tevens bevat het administratief dossier meerdere door de verwerende partij genoemde *"inlichtingen visumaanvraag"*, die door de Belgische ambassade te Mumbai eveneens op 13 februari 2018 werden opgesteld en verzonden werden naar de verwerende partij. De verwerende partij voegt één versie als stuk 2 bij haar nota. De Raad behandelt het beroep dan ook op grond van de versies gevoegd bij de nota omdat verweerder die zelf relevant acht.

2.10. De stukken 1 en 3 gevoegd bij de nota bevatten algemene informatie over verzoeker en verzoekster. Ze vermelden dat verzoeker gepensioneerd is en verzoekster huisvrouw en vergezellende partner is. Stuk 1 vermeldt onder de noemer *"Financiële middelen-bankdocumenten"*: *"Income of applicant for 17/18 is 505354 inr and balance in account is 421870.13 inr Earns a pension of 9..."*. Stuk 3 vermeldt onder de noemer *"Financiële middelen-bankdocumenten"*: *"Income of applicant for 17/18 is 481144 inr and balance in account is 209451.34 inr."*

2.11. Stuk 2 gevoegd bij de nota bevat commentaren van de Belgische ambassade te New Delhi over de visumaanvragen en bevat tevens gegevens waarover de Belgische ambassade beschikte via mailberichten en telefoongesprekken met de Noorse ambassade. Uit dit stuk blijkt dat aan de Belgische ambassade werd overgemaakt:

- voor wat betreft *"Bankdocumenten-financiële middelen"*: *"Income of applicant for 17/18 is 505354 inr and balance in account is 421870.13 inr Earns a pension of 9094 inr per month"*;
- bewijsstukken met betrekking tot de tewerkstelling van verzoekers' schoonzoon in India, met name dat laatstgenoemde (dr. K.E.) is tewerkgesteld als dokter in India (*"applicant has sent us the following copies of his son-in-law practicing medicine in India": (...). Hard copies have been attached with the file*). Uit de verdere informatie die de *"inlichtingen visumaanvraag"* vermeldt, blijkt dat het gaat om de echtgenoot van verzoekers' oudste dochter, terwijl het hun jongste dochter is die zich in België bevindt samen met haar Indiase man (dr. S.R.) die eveneens dokter is en hier al 8 jaar verblijft.

2.12. De bestreden beslissingen zijn beperkt tot louter algemene stellingen, waarbij op geen enkele wijze concreet wordt teruggekoppeld naar voormelde stukken die aan de Belgische ambassade werden overgemaakt. Verweerder stelt dat verzoeker gepensioneerd is en verzoekster huisvrouw is. Er wordt gesteld dat de gezinsinkomsten uit het pensioen laag zijn en niet kunnen worden beschouwd als bewijs van een sterke financiële band met het land van herkomst. Tevens wordt gesteld dat verzoekers beschikken over weinig financiële middelen. Op grond van deze motivering kan evenwel niet worden achterhaald of verweerder rekening heeft gehouden met alle elementen van verzoekers' financiële toestand, met name *"Income of applicant for 17/18 is 505354 inr and balance in account is 421870.13 inr Earns a pension of 9094 inr per month"* en *"Income of applicant for 17/18 is 481144 inr and balance in account is 209451.34 inr"*. Verzoekers mogen verwachten dat verweerder concreet ingaat op de stukken inzake hun financiële draagkracht en hierbij concreet aangeeft waarom deze geen bewijs van

een sterke financiële band met het herkomstland uitmaken. Deze beoordeling dringt zich des te meer op, gezien de Belgische ambassade in de *“inlichtingen visumaanvraag”* (stuk 2 gevoegd bij de nota) vermeldde, *“techniquement solvable”*. Evenmin wordt in de bestreden beslissing concreet ingegaan op de familiale banden in het herkomstland. De Raad herhaalt dat uit de betrokken visumaanvraag-formulieren blijkt dat verzoekers bewijsstukken hebben overgemaakt dat hun schoonzoon in India als dokter is tewerkgesteld en dat de verwerende partij over de info beschikt dat dit de echtgenoot is van hun oudste dochter. Het motief dat verzoekers niet aantonen dat zij beschikken over resterende familiale banden in het herkomstland lijkt derhalve niet zonder meer te stroken met de gegevens die verzoekers hebben overgemaakt aan de Belgische ambassade en waarover de Belgische ambassade ook beschikte via mailberichten en telefoongesprekken met de Noorse ambassade. Minstens kan op grond van voormelde motivering niet worden afgeleid waarom verweerder van oordeel is dat de door verzoekers overgemaakte stukken, aangaande de aanwezigheid van hun schoonzoon in India, niet volstaan als afdoende bewijs van resterende familiale belangen.

2.13. Wat betreft de voorgaande weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf vanwege de Noorse ambassade op 9 februari 2017 blijkt, zoals verzoekers terecht stellen, uit stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift dat de initiële weigeringsbeslissing van de Noorse ambassade te New Delhi – waarbij werd vastgesteld dat er onvoldoende resterende banden met het herkomstland zijn – gewijzigd werd door de Noorse beroepsinstantie op 5 mei 2017. Laatstgenoemde instantie weigerde weliswaar eveneens de afgifte van visa kort verblijf, doch niet omdat er onvoldoende resterende banden met het herkomstland zijn, maar wel omdat verzoekers veeleer de intentie hadden hun dochter in België te bezoeken eerder dan haar te ontmoeten tijdens een vluchtig bezoek in Noorwegen, zodat de Noorse beroepsinstantie het aangewezen achtte dat zij een visumaanvraag zouden indienen bij de Belgische ambassade (*“The Directorate of Immigration notes that if the main purpose is not to visit Norway, the visa application should be submitted to the Schengen Member State whose territory constitutes the main destination of the visit in terms of purpose of the stay.”*). Op welke wijze deze weigeringsbeslissing van de Noorse autoriteiten, die ertoe strekt België aan te duiden als het hoofddoel van de reis van verzoekers en dus als het land waarbij de visumaanvraag moet worden ingediend, aldus kan bijdragen tot het onderbouwen van een weigering tot de afgifte van een visum door de Belgische autoriteiten, is niet duidelijk. Enige verduidelijking hierover ontbreekt in de bestreden beslissingen. Wat betreft eerdere weigeringen door de Belgische ambassade van door verzoekers ingediende visumaanvragen, dient de Raad op te merken dat noch in de bestreden beslissingen noch in het administratief dossier enige concrete verduidelijking wordt gegeven aangaande de grond van deze weigeringen. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze deze weigeringsbeslissingen een relevant gegeven vormen bij de beoordeling van het voornemen van verzoekers om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten. Alleszins dient elke visumaanvraag op zijn merites te worden beoordeeld, waarbij rekening moet worden gehouden met de elementen die deze aanvraag ondersteunen. De Raad benadrukt in deze andermaal dat verweerder er zich toe beperkt heeft louter algemene stellingen in de bestreden beslissingen te poneren, zonder verdere concretisering en dienaangaande.

2.14. De Raad stelt vast dat weliswaar niet blijkt dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat verzoekers nooit eerder binnen de Schengenzone reisden. Evenmin kan uit de beschikbare informatie worden afgeleid dat verzoekers bewijsstukken inzake onroerende eigendommen in India hebben overgemaakt. Echter wijst de Raad erop dat verweerder in de bestreden beslissingen zelf aangeeft dat de onvoldoende garantie op een terugkeer naar het herkomstland werd bepaald *“omwille van bovenstaande cumulatieve redenen”*. In het licht hiervan kan niet zonder meer worden vastgesteld dat het gebrek aan reizen binnen de Schengenzone en het gebrek aan onroerende eigendommen in India voldoende zijn, opdat het motief inzake de onvoldoende garantie op een terugkeer naar India kan standhouden.

2.15. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan voormelde. Verweerder herhaalt de motieven van de bestreden beslissingen en benadrukt dat *“elementen [werden] opgeworpen ten aanzien van de financiële draagkracht van verzoekende partijen”* en dat *“evenzeer ingegaan [werd] op de familiale situatie van verzoekende partijen”*. Het louter hernemen van deze motieven volstaat evenwel niet. Waar verweerder stelt dat verzoekers niet aantonen op welke wijze de door hen aangebrachte argumenten zijn zienswijze zouden kunnen doen wijzigen, wijst de Raad erop dat verzoekers met hun betoog wel degelijk trachten aan te tonen dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat zij onvoldoende banden hebben met het herkomstland, minstens dat verweerder niet met alle elementen rekening heeft gehouden in zijn beslissingsproces en heeft nagelaten daarover te motiveren. Hierboven blijkt dat de Belgische ambassade wel degelijk melding maakte van bankafschriften inzake de financiële draagkracht van verzoekers, evenals van de aanwezigheid van hun schoonzoon in India.

In deze wijst de Raad erop dat verweerder de betrokken stukken van de Belgische ambassade waaruit dit blijkt ook voegt bij zijn nota met opmerkingen. Hij kan aldus bezwaarlijk voorhouden hiervan onwetend te zijn. Het gegeven dat de stukken ter ondersteuning van de informatie waarvan de Belgische ambassade gewag maakt, niet in het administratief dossier zijn opgenomen kan verzoekers niet worden tegengeworpen. Verzoekers kunnen niet het slachtoffer zijn van de wijze van samenstelling van het administratief dossier. Uit de formulieren die zich bevinden in het administratief dossier en die verweerder voegt bij zijn nota kan niet anders dan afgeleid worden dat verzoekers deze stukken hebben overgemaakt aan de Belgische ambassade bij het indienen van hun visumaanvragen. In dit verband is er derhalve geen sprake van elementen die thans slechts voor het eerst aan verweerder kenbaar worden gemaakt. Verweerder benadrukt nog dat hij geenszins gebonden is door de Noorse immigratiedienst. In de situatie waarin verweerder zelf in zijn beslissingen verwijst naar een weigeringsbeslissing van de Noorse ambassade, komt het evenwel terecht voor dat verzoekers dienaangaande wijzen op de precieze context van deze weigeringsbeslissing. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, blijkt niet dat de uiteindelijke weigeringsbeslissing van de Noorse immigratiedienst – in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissingen – was gebaseerd op een negatieve inschatting van de terugkeergarantie. Waar verweerder het nog gepast acht te wijzen op zijn ruime appreciatiebevoegdheid inzake de behandeling van een aanvraag voor een visum kort verblijf, is de Raad zich hiervan bewust. Evenwel ontslaat zijn ruime appreciatiebevoegdheid verweerder niet van zijn verplichting om zijn beslissingen afdoende te motiveren en duidelijk te maken hoe hij zijn discretionaire bevoegdheid ter zake aanwendt, waarbij hij alle aan hem kenbaar gemaakte elementen moet betrekken in zijn besluitvorming. Verweerder faalt hierin.

2.16. Gelet op bovenstaande hebben verzoekers aangetoond dat niet blijkt dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met de concrete door hen overgemaakte bewijsstukken, in het bijzonder de bewijsstukken inzake hun financiële toestand, evenals de bewijsstukken inzake de aanwezigheid van hun schoonzoon in India. Noch verzoekers, noch de Raad kunnen op basis van de veralgemeende motivering nagaan of verweerder rekening heeft gehouden met voorgaande stukken, dan wel waarom hij deze bewijsstukken onvoldoende vond. Een schending van de formele motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. Aangezien aangevoerde onderdelen van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2018 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA